

Fals respecte i manipulació

Dij, 5/11/2009 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

Llegeixo a *El Periódico*: «Alguns col·legis públics han eliminat aquestes funcions [els pastorets], i també els pessebres, “**per no ferir la sensibilitat**” de famílies d’altres religions o atees, explica la directora d’un d’aquests centres» (19/10/09). Abans de comentar aquesta opció (anti)pedagògica, subratllo que aquesta afirmació ha reflatat amb motiu d’aparèixer a la premsa la pretensió de convertir les vacances de Nadal en vacances d’hivern. En aquests mateixos dies, vaig compartir un sopar amb una professora francesa que era a Barcelona per acompanyar els seus alumnes en intercanvi escolar. Li vaig preguntar sobre les vacances d’hivern. Em va dir que les feien al febrer. Aleshores, vaig afegir, i les de Nadal? Són les vacances de Nadal, va respondre. I aquí, el Consell Escolar de Catalunya vol donar lliçons de laïcitat a França. Però anem a l’anàlisi de la frase inicial a partir de dos enfocaments.

Primer, el preu de la convivència amb els altres no ha de comportar mai la pèrdua de la identitat pròpia. Les diferències no es vencen amb la destrucció de l’alteritat sinó amb la tolerància de la diversitat. Seria curiós que en un menjador escolar no es pogués servir pernil perquè pot molestar aquells als quals la seva religió els el prohibeix. Aquest fals respecte condueix a l’exclusió. L’expressió «famílies d’altres religions» acostuma a ser una forma políticament correcta de referir-se als emigrants. Catalunya té tradicions centenàries, que tenen un valor en si mateixes com a referents culturals i que alguns interpreten des de l’òptica religiosa. No per això les invaliden. Un nen que salti al camp pot voler imitar Puyol en la tècnica o en l’empenta futbolística, però, tal com anem, aviat li prohibiran fer, per no ferir la sensibilitat dels seus companys, el senyal de la creu, com fa aquest famós capità del F. C. Barcelona. Catalunya és un país d’acollida, però la seva hospitalitat no es pot convertir en abdicació de les seves tradicions, de la seva cultura, ni de la seva llengua. Sense els referents del cristianisme, la cultura dominant a Catalunya es torna opaca i es llança els infants cap al que és desconegut, perquè ignoren els codis d’interpretació. L’art, la literatura, la música... es tornen, en gran part, inassequibles a la intel·ligència. D’aquesta manera, no facilitem la integració. Aquests plantejaments aparenten sorgir d’una pedagogia progre, però no és així. Constitueixen mostres d’una pedagogia líquida, sense consistència, i d’una pedagogia intolerant. En el fons, els alumnes no posen aquests problemes. Els projecten unes persones, els mestres, que no han resolt els propis o que no han sortit de la seva ingenuïtat. La solució que proposen no respecta ningú.

Segon, no hem d’encobrir el laïcisme, com anticlericalisme bel·ligerant, amb el respecte aparent a la sensibilitat de grups minoritaris. El laïcisme no té cabuda en una constitució democràtica, perquè vol eliminar l’altre en comptes de conviure-hi. Per això, no l’esmenten, encara que alguns docents és el que cerquen i així ho manifesten en converses privades. En aquest sentit, en comptes de ser respectuosos amb els emigrants, concretament amb els musulmans, els converteixen en arma llancívola per fixar les seves tesis. D’això se’n diu manipulació. N’hi ha prou d’observar la cronologia d’implantació de les diferents confessions a Catalunya per adonar-nos que la immensa majoria no va més enllà d’escasses dècades. No parlo tant de la dimensió religiosa, que és una opció personal de cadascú, sinó de l’entramat cultural que configura el dinamisme d’un

país. Voler començar la història com si res no hagués existit abans, posar el comptador a zero... és impossible. El fil de l'actualitat es teixeix en l'ordidura d'un passat mil·lenari. Sense arrels, no hi ha futur.

Una convivència constructiva i un diàleg sincer són els ingredients que facilitaran un horitzó d'esperança. De vegades, haurem de cedir, els uns i els altres, però sempre sense fals respecte ni manipulació.

Catalunya Cristiana, Núm. 1.572 - 5 novembre 2009